

До рідного народу (1882)
Куліш Пантелеймон Олександрович

подаючи йому український переклад Шекспірових творів

Народе без пуття, без чести і поваги,
Без правди в письменах, завітах предків диких,
Ти, що постав єси з безумної одваги
Гірких п'яниць, сіпак і розбишак великих!

Єдиний в тебе скарб — прапращурівське слово,
Закляв його Боян від кражі й чудодядства:
Одно воно твого життя міцна основа,
Певніша над усі потуги і багатства.

Це голос праведний до тебе з домовини,
Промова душ святих, що марно погибали
В страшених злигоднях двоїстої Руїни...
Останню козаки твоїм тріумфом звали.

О варваре сліпий! Покинь тріумфовати,
Потуп ся, счервоній од сорома тяжкого:
Бо мають всі твої сусіди що назвати
Своїм, а ти своїм не назовеш нічого.

Що не здобув єси мечем серед Руїни,
Все взяв у тебе з рук премудро твій добродій:
Шукаєш помацки десь іншої України,
І з материзною ховаєшся мов злодій.

На-ж дзеркало: воно всесвітнє, визирайся,
І зрозумій, який ти азіят мізерний,
Розбоєм по світах широких не пишайся,
Забудь свій манівець, козацький пролаз темний,
І на культурну путь Владимирську вертайся.

1882

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kulish_panteleimon_oleksandrovych/do_ridnoho_narodu